

FRANTIŠEK KOZMON

POSLEDNÝ PRÍPAD

kapitána
Čontoša

VÍTAZ SÚŤAŽE DETEKTÍVKA 2014

FORZA MUSIC • 2015

DETEKTÍV
2014 KA

FRANTIŠEK KOZMON

POSLEDNÝ PRÍPAD

kapitána

Čontoša

Copyright © František Kozmon, 2015
Photo © Larisa Lofitskaya / Shutterstock.com
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2015
All rights reserved

ISBN 978-80-89359-77-6

Podakovanie

Predovšetkým chcem poďakovať vydavateľstvu Forza Music a všetkým, ktorí sa podieľajú na súťaži Detektívka. Nás, ktorí sa venujeme písaniu, je dnes už aj na malom Slovensku nespočetné množstvo. Netúžime po ničom inom ako po publikovaní a pre príležitosti, ako je táto, žijeme. Obzvlášť veľké ďakujem patrí mojej editorke Dagmar Kinčekovej.

Majka, vďaka za prvé nakopnutie. Keď som sa ti priznal, že raz chcem napísať knihu, opýtala si sa ma, prečo nie teraz. Začal som písať a odvtedy som neprestal. Peťo, tebe ďakujem za konštruktívnu kritiku a za to, že si ma posunul ďalej, keď som to potreboval.

Rodičom ďakujem za to, že ma priviedli k literatúre. Vďaka za Dobšinského, ktorého ste mi čítali pred spaním a za čitateľský preukaz, ktorý sa stal mojím najdôležitejším vlastníctvom v detstve.

Ďakujem priateľom, blízkym a známym, ktorí vo mňa veria. Moja vďaka patrí každému, kto akýmkoľvek spôsobom podporil a podporí túto knihu.

PROLÓG

Nočný strážnik sa práve vybral na svoju druhú večernú obhliadku, keď v diaľke začul podozrivé zvuky. Narušili už obvykle tichý les, v ktorom sa po zotmení ozývali len drobné zvieratá a vtáky. Železná studnička je preplnená ľuďmi hlavne počas víkendov a cez prázdniny – obyvatelia zo všetkých koncov Bratislavy sem chodia za oddychom a športom – v noci tu však môžete naraziť akurát na pochybné indivídua.

Strážnik opatrne našľapoval a striehol, či sa zvuky zopakujú. Keď sa znova ozvali, vykročil za ich zdrojom. Nohy ho doviedli až k verejným záchodom. Začul, že vo vnútri prebieha hádka, no nerozoznal slová, aby porozumel, o čo ide. Chvíľu vyčkával a odhodlával sa vojsť dnu, keď sa hlasy zliali do srdcervúceho hrdelného výkriku, akoby ho zo seba vyrazilo dieťa. Vtedy jeden hlas prehlušil iný, ešte hrozivejší. Strážnik zmeravel. Zľakol sa a schoval sa medzi stromy. Až tam vybral z vrečka mobil a roztrasenými rukami vytočil linku prevej

pomoci. „Príďte na Železnú studničku,“ vyplašene šepkal do mikrofónu, „deje sa tu niečo strašné. Asi niekoho vraždia.“

Dispečerka na druhej strane sa márne snažila zistiť podrobnosti. Strážnik bol príliš rozrušený, iba nezrozumiteľne habkal. „Povedzte mi aspoň, kde presne sa nachádzate,“ naliehala.

„Železná studnička,“ zopakoval. „Pri verejných záchodoch neďaleko hlavného bufetu. Ponáhľajte sa!“

Keď zložil, opatrne vykukol zo šera stromov. Pred ním sa krčila nízka panelová budova ponorená do tmy. Krik ustal a vystriedalo ho hrobové ticho. Prežil niekto? Lomcovala ním zvedavosť. Nenabral však odvahu, aby sa o tom presvedčil osobne. Majiteľ bufetu ho najal, aby odhalil zlodějov, ktorí mu v noci vykrádajú sklad. Za toto ho nikto neplatí. Guráže mal dosť len na to, aby z bezpečnej skrýše pozoroval, či niekto nevyjde. Dúfal, že čoskoro dorazí pomoc.

Jeho želanie sa vyplnilo za niekoľko minút, keď na miesto prišla dvojica policajtov, ktorá neďaleko odtiaľ hliadkovala. Bol medzi nimi výrazný vekový rozdiel, no na prvý pohľad tvorili zohratý tím. Vystúpili z auta, vzali so sebou prenosnú vysielaciu a oznámili na centrálu svoju polohu. Vtedy k nim pribehol vydesený strážnik. „Konečne ste tu! Celý čas som pozoroval záchody, nikto odtiaľ nevyšiel. Možno sú už všetci mŕtvi!“

„Kto je v budove?“ zisťoval starší policajt.

„Neviem,“ pokrútil vystrašený strážnik hlavou.

V záchodoch sa nesvietilo, neozýval sa odtiaľ jediný zvuk. Navonok sa zdalo, že sú celkom prázdne. Policajti na seba spriahanecky mrkli, zrejme ďalší falošný poplach. Takých mali týždenne niekoľko, možno aj viac ako skutočných výjazdov. Pre istotu vošli dnu preveriť situáciu, no už za prahom zostali v šoku. Pokoj, ktorý verejné toalety budili, bol len klamlivé zdanie.

Pri umývadlách, stuhnuté ako socha, stálo dievčatko so stiahnutými nohavicami. Osvetľovali ho mesačné lúče, prenikajúce cez otvorené okno. Vytvárali dojem, akoby naňho niekto namieril bodový reflektor na scéne v divadle. Dievča bolo hlavnou hrdinkou hrozivej drámy. Po stehnách mu stekala krv, tvár a hnedé vlasy malo tiež zakrvavené. Keď ich uvidelo, kleslo na zem so slzami v očiach, rýchlo si raziacimi cestu po zašpinených lícach.

Starší policajt v tej chvíli nedbal na protokol ani na vlastnú bezpečnosť. Dobehol k dieťaťu, bez rozmýšľania ho vzal na ruky a vyniesol na čerstvý vzduch. Dievčatko ho chytilo okolo krku a krehkým teličkom sa k nemu čo najsilnejšie pritislo. Horúce slzy s krvou sa mu lepili na tvár a krk. Mladší dvihol vyslačku a spojil sa s dispečingom.

„Potrebujeme záchranku, okamžite. Máme tu ranené dievča. Kolega sa mu snaží poskytnúť prvú pomoc, ale je to vážne, tak nech si švihnú!“

Vzápätí vybral z puzdra revolver a vykročil ďalej. Vo vedľajšej miestnosti panovala nepreniknuteľná tma, siahol preto

po baterke a malým lúčom svetla skúmal priestor, z ktorého sa šírila nepríjemná vôňa zmiešaná z neidentifikovateľných vôní. Prevažoval pach moču, ktorý ho ostro zaštipal v očiach. Po dvoch krokoch o niečo zakopol. Posvietil si pod seba a od zhrozenia baterku rýchlo vypol. Inštinktívne cúvol k stene. Dýchal plytko a trhane, akoby uvidel príznak. Po chvíli nahmatal vypínač pri dverách. Keď stropné svetlo zalialo miestnosť, odhalil sa pred ním krutý výjav: na zemi pri pisoároch ležal mŕtvy asi desaťročný chlapec. Tvár a krk mal posiate ranami, krv z neho sa ešte stále roztekala po dlažke. Zlepila mu jemné vlasy, pošpinila bledú kožu. Hrozivý výjav spôsobil policajtovi závrat. Keď sa spamätal, skontroloval si topánky, či nestúpil do sýtočervenej kaluže. Nechtiac by tak kontaminoval stopy. Opatrne prikrčil k chlapcovi. Z jeho dokorán otvorených očí sa aj po smrti dal vyčítať strach. Tomu už nepomôže. Neďaleko od neho našiel pohodenú črepinu zrkadla zamazanú od krvi, pravdepodobne vražednú zbraň.

Chystal sa podať hlásenie na dispečing. Vtedy si spomenul na ďalšiu dôležitú zásadu: dôkladne preveriť miesto činu. Nabral odvahu, uchopil pištoľ do oboch rúk a začal vykopávať dvere kabínok. Prvé tri boli prázdne, ale vo štvrtej objavil muža sediaceho na toalete. Nohy mal neprirodzene vykrútené, hlavu zaklonenú dozadu a z úst mu ešte vytekali zvratky.

Mladý policajt zložil revolver a opäť vybral vysielaciu: „Pošlite výjazd z kriminálky a súdneho lekára. Máme tu dvoch mŕtvych.“

KAPITOLA I

Ranené dievča už sotva dýchalo, no starší policajti sa ho snažili udržať pri živote za každú cenu. Zatiaľ čo mladé srdce čoraz viac spomaľovalo, jeho tlklo ako splašené. Nikdy vo svojej kariére sa neocitol v podobnej situácii. Rozpamätával sa na kurz prvej pomoci. Myslel si, že ho ovláda aj odzadu a bol si istý, že by ho predviedol celý, aj keby ho zobudili o polnoci. Teraz si sotva vybavil základy: zisti, či zranený dýcha, lokalizuj zranenie, zastav krvácanie. Horúčkovo hľadal ranu na zakrvavených stehnách. Neúspešne, tá sa schovávala o niečo vyššie. Nevedel, čo má robiť, zmocňovalo sa ho zúfalstvo. „Hlavne ma neopúšťaj!“ kričal na zomierajúce dievča, akoby v náručí zvieral vlastnú dcéru.

Dievčatko na chvíľu otvorilo oči. Hľadelo priamo na neho, na okamih sa mu zachveli pery, akoby chcelo niečo povedať, potom mu viečka pomaly ochabli a zasa ich privrelo. Naposledy?

Jeho kolega práve vyšiel zo záchodov. „Pomoc je na ceste.“

S nádejou pozrel na parťáka, no ten vyzeral ešte bezradnejšie. Našťastie, záchranárom to netrvalo dlho. Sanitka dorazila už o päť minút. Pohotovostný lekár z nej vyskočil ešte skôr, ako celkom zabrzdila. Dobehol k policajtovi, ktorý držal na rukách dieťa. Už bolo bezvládne, keď sa k nemu sklonil. Rýchlo ho prehliadol a nahmatal mu pulz.

„Ešte žije. Nieкто ju bodol do pošvy, stále stráca krv. Musíme ju čo najskôr previesť do nemocnice.“ Pokynul zdravotníkom, aby dievča naložili na nosidlá. Zatiaľ čo sa muži dali do práce, oslovil ho mladší policajt.

„Mali by ste sa ísť pozrieť aj dovnútra. Sú tam ešte dve telá.“

„Tým už niet pomoci,“ pokrútil lekár bezradne hlavou, keď vyšiel zo záchodov.

Na parkovisku sa medzitým zhromaždil celý výjazdny tím kriminálneho oddelenia okresnej aj krajskej polície. Za bežných okolností by sa hádali o kompetenciách, no tento prípad bol iný. Už podľa pokynov z dispečingu im bolo jasné, že prípad si bude vyžadovať spoluprácu všetkých zložiek.

Krajský vyšetrovateľ Ľubomír Beňo rozdával príkazy členom svojho tímu a jeho okresný kolega Jozef Jurkovič načúval, aby mohol podľa nich vzápätí inštruovať vlastných ľudí. Beňo prerušil svoj monológ, až keď uvidel záchranárov s dievčaťom na nosidlách. „Ako to vyzerá?“

„Vo vnútri sú dvaja mŕtvi – chlapec a muž. Dievča je ešte nažive, ale nechýba mu veľa. Urobíme, čo je v našich

silách, musíme ho však čo najrýchlejšie previesť,“ lakonicky zhrnul fakty doktor.

„Tá krv, to je jej?“ Beňo podišiel k nosidlám so zranenou.

Lekár pokrčil plecami. „To vám takto nepovie nikto.“

„Potrebujem vzorky!“

„Na to nemáme čas, každá sekunda je drahá, ak ju chceme zachrániť.“

„Madej!“ skríkol vyšetrovateľ Jurkovič. „Vezmi si svoje veci, pôjdeš so zdravotníkmi. Odoberieš vzorky krvi z tváre a rúk toho dievčaťa. A urob aj nejaké fotky. Pôjde s vami,“ postrčil do sanitky mladého policajta

Doktor si zahryzol do jazyka. Nemal veľmi na výber, preto radšej neprotestoval a prikývol.

„Výborne, pošleme za vami aj dvoch ďalších chlapcov. Budú na ňu dávať pozor, ak sa vám ju podarí vzkriesiť,“ rozhodol Beňo.

Doktor na neho začudovane pozrel.

„Keby sa náhodou ten, čo to začal, rozhodol, že to musí za každú cenu aj dokončiť,“ vysvetlil.

„V poriadku, hlavne už poďme!“ Pohotovostný lekár kývol na svojich ľudí a stratil sa v sanitke. Keď k nim pristúpil aj poverený kriminalistický technik, naštartovali, spustili výstražné svetlá aj sirénu a vyrazili.

Policajti vzápätí natiahli okolo miesta činu zeleno-bielu pásku, technici si nachystali výbavu a vyšetrovatelia, čakajúci na príchod súdneho lekára, si spolu zapálili. Toho však niekto

predbehol – rovno za ich chrbtami zastal čierny Passat a rázne z neho vystúpil muž v tmavom kabáte.

„Prišli už záchranári?“ opýtal sa veliteľským tónom.

„Práve sú na ceste do nemocnice,“ odvetil automaticky Jurkovič.

„Prepáčte, ale čo vás do toho? Tu nemáte čo robiť, ste na mieste činu. Odkiaľ ste? Nový Čas? Pluska?“ oboril sa na neho Beňo.

„Som váš nadriadený,“ znela stručná, no o to prekvapujúcejšia odpoveď.

Beňo prižmúril oči. Neznámy mohol mať niekde medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou. Najprv ho nespoznal, hoci odkedy ho videl naposledy, prešlo len zopár mesiacov. Okrem toho bol akýsi... unavený? Strhaný? Beňo nevedel presne pomenovať pocit, ktorý v ňom vyvolával mužov zjav, no vtedy si už aspoň uvedomil, na koho v skutočnosti hľadá. Bez hustej brady, s ktorou ho poznal, sa mu odhalili ostré črty tváre. „Čontoš?“

Muž prikývol. „Kapitán Čontoš,“ zdôraznil hodnosť.

„Mysleli sme, že ste na polícii skončili,“ pridala sa Jurkovič. „Koľko to je, odkedy ste odišli? Polroka? Rok?“

„Osem mesiacov,“ spresnil. „Teraz som späť a preberám tento prípad.“

Beňo zostal zaskočený. „Čože?“

„Ale my už máme nového nadriadeného,“ namietol rozpačito Jurkovič.

„Ten o tom vie,“ uistil ich Čontoš. „Takže vy dvaja to tu

môžete zbaliť, preberám vyšetrovanie.“

„Prečo by nás potom volali?“ nechápal Jurkovič.

Beňo sa do diskusie už nezapojil a namiesto hádania a vybral z vrečka mobil, aby zavolať kapitánovi. „Kapitán Nežný? Prepáčte, že vás budím, ale s Jurkovičom nás vyslali na miesto činu a dostavil sa aj Čontoš. Vraj preberá prípad.“ Chvíľu počúval nahneváný hlas na druhej strane, potom zložil. „Nič o vás nevie,“ oznámil škodoradostne.

„Daj to sem!“ Čontoš vydrapil Beňovi telefón a vytočil posledné volané číslo. „To som ja,“ vyštekol namiesto mena a vzdialil sa od nahnevaných vyšetrovateľov na niekoľko metrov. Zachytili iba poslednú vetu, keď sa k nim vracal: „Zajtra ti všetko vysvetlím,“ a podal mobil ohúrenému Beňovi, ktorý rýchlo zistil, že je ešte v spojení s druhou stranou. Priložil si aparát k uchu, chvíľu iba nemo počúval a prikyvoval. Keď zložil, sklamane oznámil kolegovi: „Môžeme ísť, prišli sme o prípad.“

„Budem rád, ak ešte zostanete a pomôžete mi, ale odteraz to tu vedieť ja,“ dodal nečakane zmierlivo Čontoš.

Vyšetrovatelia sa na seba pozreli, no kapitán nečakal na ich reakciu. Vrátil sa do svojho auta, vybral z neho starý fotoaparát, ktorý fungoval ešte na film, a malý zápisník v tvrdej väzbe s perom. „Potrebujem, aby sa jeden z vás postaral o zápisnicu z miesta činu a podobné papierovačky, ja sa musím sústrediť na zbieranie faktov.“

Jurkovič, ktorý očakával, že táto práca tak či tak zostane

na ňom, sa jej dobrovoľne ujal. Čontoš sa obrátil na druhého vyšetrovateľa. „Počul som, že mŕtvych našiel nočný strážnik, už ste ho vypočuli?“

„Prišli sme iba niekoľko minút pred vami,“ odsekol nevtrlo Beňo.

„To nebola odpoveď na moju otázku.“

„Nie, nevypočuli. Nemali sme kedy. Nestihli sme to. Je to dostačujúca odpoveď?“

Čontoš ignoroval jeho podráždený tón. „Tak to urob čo najskôr. Potrebujem vedieť, čo videl, čo počul, či bol vo vnútri. Čo robil, keď sa to stalo. Akékoľvek podrobnosti, aj tie irelevantné. A nezabudni mu dať svoju vizitku, keby si na niečo spomenul neskôr.“

„Viem robiť svoju prácu,“ ohradil sa Beňo.

„Netvrdím, že nie. Máš diktafón? Veľmi by mi pomohlo, keby si to celé zaznamenal.“

Beňo ukázal na tablet, ktorý držal v ruke.

„Takto vyzerajú dnešné diktafóny? No ďakujem pekne, však je to veľké ako krava,“ odfrkol si pohŕdavo nový veliteľ.

„To nie je len diktafón, ale tablet. Nahrávanie zvuku je iba jedna z jeho funkcií. Robím doňho fotky z miesta činu, môžem si zaznamenať poznámky a kopu ďalších...“

Čontoš nebol technický typ a nemal rád, keď ho niekto v tomto smere poučal. „Máš neskutočný talent hovoriť od veci, keď sa ťa niekto opýta na konkrétnu vec.“

Beňo otvoril ústa, no nepovedal nič. Bol hlavný vyšet-

rovateľ kraja, na mieste činu mal vždy najdôležitejšie slovo, a odrazu mu tam rozkazoval niekto iný. Čontoš zohrával v tejto funkcionárskej hre pre neho doposiaľ neznámu úlohu, a tak sa rozhodol takticky mlčať. Mlčal aj vo chvíli, keď sa Čontoš ujal slova a dával príkazy jeho ľuďom. Keď prišiel súdny lekár, Beňo sa dokonca ešte viac stiahol a stal sa Čontošovým tieňom.

„Richard, čo tu robíš?“ oslovil Čontoša namiesto pozdravu postarší muž s prešedivenými, no stále hustými vlasmi, len čo vystúpil zo strieborného Audi.

„Emil Abrahám, šľak aby to trafil! Ty si ešte v službe? Myslel som, že už budeš na druhom svete alebo aspoň na dôchodku!“ zasmial sa Čontoš, podávajúc súdnemu lekárovi ruku.

Lekár sa uškrnul. „Čo si budeme hovoriť, pokiaľ sa nenájde niekto, kto to bude robiť lepšie, nemám na výber, no nie? Kam si sa stratil a čo ťa priviedlo nazad?“

„To, čo teba, služba národu.“

Abrahám dvihol obočie. Dobre si uvedomoval, že Čontoš odpovedal iba na jeho druhú otázku a urobil tak celkom zámerne, intuícia mu však napovedala, že teraz nie je chvíľa, kedy by mal doňho vrátať. Radšej zmenil tému. „Čo tu dnes máme?“

„Dvaja mŕtvi, muž a chlapec. Potrebujem od teba počuť to, čo je asi na prvý pohľad jasné.“

„Že ide o cudzie zavinenie?“

Čontoš prikývol.

„Tak sa na to poďme pozrieť.“ Abrahám svižne vykročil k záchodom.

Spolu podliezli policajnú pásku a Čontoš si urobil prvé snímky. Beňo zostával v jeho tesnom závese. Ešte predtým ako štukol vypínač, do nosa im udrel pach zmiešaný z vône krvi a moču. Nebola to najpríjemnejšia aróma. Keď sa konečne rozsvietilo, zostali hľadiť na krvavé šmuhy, ťahajúce sa podlahou. Doviedli ich k veľkej kaluži, v ktorej ležal mŕtvy chlapec. Abrahám sa nad ním pokúšal zohnúť tak, aby sa nezašpinil od krvi, čo bolo takmer nemožné. Obišiel ho zo strán a zastal pri hlave.

„Niekoľko rezných rán na rukách naznačuje, že sa bránil a chcel si uchrániť tvár. Smrteľné bodnutie bolo iba to krčné, načalo hlavnú tepnu. Viac ti však neviem povedať.“

„Podrobnosti až po pitve,“ prikývol Čontoš.

„Kde je ten druhý?“ opýtal sa Abrahám.

„Myslím, že v jednej z kabínok,“ neurčito ukázal rukou Čontoš.

„V poslednej,“ doplnil ho Beňo.

Súdny lekár v nej našiel muža okolo päťdesiatky. Prizrel sa bližšie na penu uschnutú na jeho brade. „Otrava alebo predávkovanie.“

„Podrobnosti až po pitve,“ usmial sa Beňo.

Obaja na neho zagánili. Nebolo pochyb, že jeho snaha zapojiť sa nemá pozitívnu odozvu. Vzdal to a urazene vypocho-
doval von.

„Nikdy som ho nemal rád,“ zašomral lekár.

Čontoš ho vystriedal v úzkej kabínke a sám si mŕtvolu dôkladne obzrel. „Všimol si si, že na ňom nie je ani kvapka krvi?“

Abrahám súhlasne prikývol. „Všimol. Ani na ňom, ani nikde v jeho okolí. Zvláštne. Znamená to, že nemal nič s vraždou toho chlapca a zomrel úplne iným spôsobom. Možno to spolu nijako nesúvisí.“

„O tom pochybujem,“ pokrútil hlavou Čontoš. „Isté je, že tu bola štvrtá osoba.“

„Ja som pre dnešok skončil. Prídeš zajtra na pitvu?“

„Kedy?“

Ozvalo sa hrmenie naznačujúce príchod búrky. *Dúfam, že to bolo ďaleko*, pomyslel si Richard.

„Neviem ešte, ale zavolám,“ prisľúbil súdny lekár.

Po jeho odchode sa do záchodov nahrnul celý vyšetrovací tím. Čontoš zostal stáť medzi chlapcom a mužom a premýšľal, čo ich mohlo spájať. Vtom si všimol stopy pánskych topánok smerujúcich od chlapcovho tela k dverám. Patrili mužovi s pomerne veľkými chodidlami a boli zakrvavené, takže niekto stál priamo v kaluži. Rozhodol sa, že ich bude sledovať. Pretisol sa pomedzi ľudí a obďaleč postávajúcemu Beňovi dal príkaz, aby zatiaľ na všetko dohliadol. Stopy ho zaviedli pred verejné záchody. Lúče baterky sa len ťažko predierali hustnoucou tmou, na chvíľu mu zmizli, ale opäť ich objavil na chodníku pri parkovisku. Z neho po pár metroch zišli a stratili sa

na lesnej ceste. Sklamane sa poobzeral navôkol, no nikde nič. Vtedy sa na oblohe blysko a za okamih sa ozvalo aj hrmenie. Vzápätí sa rozpršalo. Ťažké kropaje padali v hustých šíkoch a rýchlo menili pôdu na blato.

„Dočerta!“ zahrešil Čontoš. Vedel, že čoskoro sa stopy štvrtého prítomného na mieste činu stanú minulosťou a pridal do kroku. Lialo sa mu do tváre aj za krk, sveter pod kabátom mal už premoknutý a klobúk na hlave mu začínal oťažievať. Zahodil ho a s mihotavým svetlom pred sebou sa snažil sledovať zanikajúce stopy.

Prišiel o ne niekde uprostred jednej z trás, no aj keď si už nebol istý, že muž pred ním kráčal ďalej, pokračoval po ceste. Rýchla chôdza a dážď spôsobili, že čoraz namáhavejšie lapal po dychu a zahmlievalo sa mu pred očami. Žmúril, aby niečo uvidel. Vtedy v diaľke pred sebou zbadal na kopci postavu. „Hej!“ zakričal, ako najsilnejšie vládal.

Neznámy sa obzrel a dal sa na útek.

„Hej! Stoj!“ kričal za ním Čontoš.

Hneď vedel, že natrafil na muža, v stopách ktorého išiel. Chcel ho stoj čo stoj dolapiť. Vybehol do strmého svahu, no šmykol sa na blate a sklúzol naspäť do jarku. Než zastal, stratil pojem o svojom okolí.

Kým sa mu vrátilo vedomie, dážď takmer ustal. Tvár mal z jednej strany ponorenú v blate, šťastie, že sa neudusil. Snažil sa postaviť na nohy, ale okrem toho, že pôda pod ním bola klzká, točila sa mu hlava. Nebolo to prvý raz, čo sa mu

stalo niečo podobné. Zhlboka sa nadýchol, no myšlienky sa mu splašene vracali na miesto činu a k mužovi, ktorý mu unikol.

Naozaj som ho videl?

Jediná otázka v ňom rýchlo spustila reťaz pochybností. Bolo to iba vyčerpanie a zdravotný stav, ktoré krmili jeho túžbu dolapiť vraha? Uvedomoval si, že jeho myseľ na neho v poslednej dobe čoraz častejšie hrá hry, stierajúce hranice fantázie a skutočnosti.

Vstal a vybral sa nazad. Opatrne kráčajúc po rozbabraných prírodných chodníkoch pozrel na hodinky na zápästí. Bolo už po polnoci. Koľko času stratil?

„Čo sa vám stalo?“ vyvalil na neho oči Beňo, ktorý mal práve krátku prestávku v práci a odbehol si zapáliť jednu cigaretu.

„Prenasledoval som...“ Čontoš sa zasekol. Opäť tá pochybnosť. „Sledoval som stopy topánok, vedúce zo záchodov do lesa. Som si istý, že na mieste činu bol niekto štvrtý.“

„To už dokážeme len veľmi ťažko. Určite nájdeme veľa stôp DNA, daktyloskopické stopy a možno dokonca aj krv, ktorá nebude patriť ani jednej z obetí, ale spojiť ich s vraždou s istotou nemôžeme, sme predsa na verejných záchodoch.“

„Som si istý, že tieto stopy súviseli s prípadom, škoda, že ich zmyl dážd. Dočerta aj s mojím šťastím,“ hneval sa Richard.

„Keď hovoríme o šťastí, ako sa vám podarilo takto zabať?“ uškrnul sa zlomyseľne Beňo.

Čontoš sa na seba pozrel – topánky, kabát, sveter, všetko

mal od blata. Cítil, že mu schne aj na tvári. „Prekliaty dážď a nemožné blatisté chodníky.“

„Mali by ste sa ísť domov umyť.“

„Ešte som tu neskončil. Musím sa ísť pozrieť dovnútra.“

Beňo sa na neho prekvapene pozrel. „Takto? Veď znehodnotíte miesto činu! Moji muži tam ešte neskončili. Pokojne choďte domov, ja sa o zvyšok postarám. Správu vám ráno nechám na stole. Počkať, vy teraz asi nemáte svoj stôl.“

Čontoš pokrútil hlavou, aj Beňo videl, že je ešte stále mierne dezorientovaný. „Mal by som aspoň počkať vonku.“

„Môže to trvať ešte hodiny, naozaj to nie je nutné. Zajtra ráno si ma nájdite na stanici, o všetkom sa porozprávame.“

Čontoš pristúpil na ponuku mladšieho kolegu a odkrival k svojmu autu. Než naštartoval, zaváhal. Vedel, že naštrbil svoju vedúcu pozíciu. Možno o ňu dokonca aj prišiel, stačil mu na to jeden nesprávny ťah. Uvedomoval si však, že momentálne nemá na výber. Vycúval z parkoviska a zamieril domov. Za miestom činu sa obzrel iba raz, aby si pripomenul chyby, ktorých sa tam dopustil.

Keď odomkol dvere na jednoizbovom byte, ktorý kúpil rok po rozvode, zamieril rovno do sprchy. Na dlážke kúpeľne skončili všetky jeho špinavé zvršky a pod prúdom horúcej vody úplne vypol.

Zaspal takmer okamžite a ako kedysi, keď dostal nový prípad, snívali sa mu výjavy z miesta činu. Pre neho to však neboli nočné mory, ale iba začiatok jeho analytického myslenia.